

CHLOE

Chan - Tales

Auteur-Uitgever: Chantal Van der Taelen

Coverontwerp: Getcovers

Bewerking: Johan Drubbel

ISBN: 9789465122038

© 2024 Chantal Van der Taelen

Herdruk

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Werkelijk, Chloe, is het zoveel gevraagd om in je agenda te zetten wanneer ik je nodig heb? Je wist toch dat ik gevraagd was voor het openen van die reparatieshop?’ Theodore Saltwater, gouverneur van Californië, bekijkt zijn dochter met een mengeling van teleurstelling en misprijzen.

‘Ik had andere bezigheden,’ murmelt ze met neergeslagen ogen.

Hoe zeer ze het idee ook toejuicht om huishoudtoestellen voor een schijntje te laten repareren in plaats van de afvalberg te vergroten, het hele gebeuren was aan haar aandacht ontsnapt.

‘Wees dan tenminste vanavond op tijd voor het diner.’ Gealarmeerd kijkt Chloe op. Wat is er ook weer zo speciaal aan het diner van die avond? Na de bolwassing die hij haar net heeft gegeven, durft ze niet opwerpen dat een saai diner net zo goed niet tot haar favoriete tijdsbestedingen hoort.

‘Een diner ter ere van mijn campagnesponsors. De Ashtons komen ook. Een huwelijk met de juiste kandidaat geeft je misschien wat verantwoordelijkheidsgevoel.’

‘Heel subtiel, paps,’ monkelt ze. ‘Ik ben geen weggeefartikel.’

Boos stormt ze het bureau van haar vader uit.

Even blijft ze tegen het hout geleund staan en knijpt de ogen stijf dicht.

-Ik was heel dat stomme lintjesknippen vergeten- denkt ze schuldbewust.

Met duim en wijsvinger duwt ze op haar neusbrug alsof ze zo de opkomende hoofdpijn kan verdringen. De ruzies tussen haar en haar vader lijken onvermijdelijk omdat ze heel erg van mening verschillen hoe een gouverneursdochter zich dient te gedragen. Dat is alleszins niet zoals zij zich gedraagt, volgens hem. Het is geen geheim dat hij een gooi wil doen naar het presidentsambt. Het feit dat ze weigert om als mooie trofeedochter op te draven tijdens zijn campagne heeft de zoveelste woordenwisseling uitgelokt. Als je haar vaders verwijten mag geloven heeft ze geen greintje respect, vaderlandsliefde of plichtsgevoel in haar lijf!

Ze had hem natuurlijk de wind uit de zeilen kunnen nemen door te vertellen dat ze haar wekelijks voorleesuurtje heeft gehouden in een kinderziekenhuis. Omdat dat ziekenhuis echter gesitueerd is in één van de armste wijken van Los Angeles, houdt Chloe dat aspect uit haar leven verborgen voor haar ouders.

-Ik ben nu eenmaal niet in de wieg gelegd om dom te glimlachen, mijn vader te verheerlijken en nietszeggende antwoorden te geven. Ik heb verdorie een eigen mening! - gaat het verongelijkt door haar heen.

-Ik zweer het...als mams niet zo'n zwakke gezondheid had-

De enige reden dat ze op haar zevenentwintigste nog thuis woont, is namelijk haar moeders smeekbede om haar niet alleen te laten tijdens de politieke ambities van Theodore Saltwater. Dat ze haar dochter daarmee emotioneel chanteert en belet om ook maar enige betekenisvolle relatie te hebben, lijkt niet tot haar door te dringen

De schuifdeuren van de veranda openend, ademt Chloe enkele keren diep in en uit om de onrust in haar binnenste te bedaren. Even twijfelt ze om haar hart te gaan luchten bij haar buurvrouw Skye Embrooks.

-Ach, laat ik haar dit familiedrama maar besparen. Ze is net herenigd met Aiden nadat hij van zijn missie is teruggekeerd-

Skyes echtgenoot is namelijk leidinggevende bij de afdeling wapenhandel van de FBI. Chloe weet dat hij net vijf weken in Europa heeft doorgebracht om te helpen bij het ontmantelen van een terroristencel. Oorspronkelijk was het plan dat hij tien dagen zou wegblijven, maar door een derde opflakking van corona werd zijn terugvlucht tot tweemaal toe uitgesteld.

-Ze hebben wel wat beters te doen dan te luisteren naar de zoveelste perikelen tussen mij en mijn vader-

Chloe is blij dat ze, na jarenlang de jongste bewoner te zijn van het private domein waar haar ouders wonen, nu omringd wordt door leeftijdsgenoten. Links van hen woont het echtpaar Aiden en Skye Embrooks en rechts van hen voormalig acteur Jonathan Sheridan met zijn vrouw Hazel en hun dochters Grace en Venecia. De voorbije tweeënehalf jaar is ze met allemaal bevriend geraakt. Zelfs tijdens de coronapandemie hielden ze contact door gesprekken te voeren terwijl ieder aan zijn kant van de tussenliggende haag bleef. Alleen jammer dat het

liefdesgeluk van de wederzijdse burens nog maar eens benadrukt hoe leeg haar eigen leven is!

Rusteloos dwalen haar ogen over de immense tuin die het landgoed van haar ouders omgeeft en komen tot rust bij de tuinarchitect die er werkzaam is. Hun voormalige tuinman is tijdens de eerste coronaopflakking naar zijn familie in zijn geboorteland Mexico vertrokken. Chloe had het op zich genomen om op zijn minst het gras en de rozenstruiken van haar moeder te onderhouden. Met een tuin van deze afmetingen is het echter onbegonnen werk voor iemand die tuinieren zelfs niet als liefhebberij beschouwt. Daarom heeft haar vader voor haar moeders verjaardag een tuinarchitect ingeschakeld. Van haar moeder heeft Chloe begrepen dat het een éénmansbedrijf betreft. De man staat niet enkel in voor de tekeningen maar voert het werk ook zelf uit. Momenteel haalt hij in een gestaag tempo de snoeischaar langs een taxusstruik. De sculpturen die hij op deze manier maakt zijn ontegensprekelijk opmerkelijk, net zoals zijn gespierd bovenlichaam in het bezweet T-shirt stelt ze bewonderend vast. Zijn toffeekleurige huid en gitzwarte haren verraden een zuiderse afkomst. Zou hij een zoon of neef zijn van hun vorige tuinman? Dat idee verwerpt ze ogenblikkelijk, want daarvoor is zijn huid te licht waardoor ze meer naar een gemengde afkomst verwijst.

Zonder vastomlijnde plannen daalt ze de enkele treden van de veranda af en slentert in de richting van de man, wiens stamboom nu haar nieuwsgierigheid prikkelt.

‘Wat wordt het?’ Haar vraag is eigenlijk geheel overbodig, want het bolvormige staartje en de lange oren van een konijntje zijn al duidelijk herkenbaar.

Zijn gedachten volgen blijkbaar dezelfde strekking, want een paar spottende donkerbruine ogen worden op haar gezicht gericht.

‘Als mijn werk zo slecht is dat je het niet herkent, vrees ik dat mijn ontslag dreigt.’

Er kruipt een blos over haar wangen. Ze vindt het eigenlijk een leuk idee van hem om de figuren uit taxus als konijnen neer te zetten. Haar moeder verzamelt zowat alles wat met deze diertjes in verband kan worden gebracht en dit vindt allemaal een plekje in een uitpuilende vitrinekast in hun woonkamer. Ofwel heeft hij dit opgemerkt, ofwel heeft haar moeder de opdracht gegeven om konijnen op te nemen in zijn ontwerp.

Om aan zijn indringende blik te ontsnappen, hurkt ze neer naast het hoopje afgesneden takken aan zijn voeten.

‘Je weet toch dat dit voor medicinale doeleinden gebruikt wordt?’

Voor hij zich kan verbazen over haar opmerking klinkt haar vaders stem vanaf de veranda: ‘Chloe, wat doe je daar?’

Aan zijn toon is duidelijk te merken dat het hem niet zint dat zijn dochter een gesprek aanknoopt met de tuinman. Brandon merkt dat de jonge vrouw de ogen een moment sluit en haar neusvleugels even openspert alsof ze zichzelf tracht te beheersen.

‘Vooruit Chloe, pappie roept,’ smaalt hij.

Langzaam veert ze recht en zoekt zijn blik.

‘Sorry hiervoor,’ verontschuldigt ze zich op voorhand.

Voor hij erop bedacht is, zet ze een stap dichterbij, legt een hand in zijn nek, vleit zich tegen hem aan en trekt zijn hoofd voldoende naar beneden om haar mond op de zijne te drukken.

‘Chloe!’ roept haar vader ontzet.

Brandon voelt haar glimlachen tegen zijn lippen en hij begrijpt dat hij in een soort machtsstrijd tussen vader en dochter is beland. Hij wil zijn werkgever echter niet voor

het hoofd stoten. Alsof ze gewaarwordt dat hij zich wil terugtrekken, legt ze haar andere hand ook in zijn nek, strengelt haar vingers zowel in elkaar als in zijn haar en houdt zijn hoofd stevig op zijn plaats.

‘Chloe, wat denk je dat je aan het doen bent?’ klinkt Theodore Saltwaters stem dichterbij.

Hun kuise kus onderbrekend, houdt ze de ogen op Brandons sterke, vierkante kin gericht.

‘Mijn verloofde aan het kussen,’ antwoordt ze met heldere stem.

Brandon is blij dat hij over genoeg zelfbeheersing beschikt om de snoeischaar in zijn hand naar beneden gericht te houden. Zijn schrikreactie op haar opmerking had haar anders een flinke jaap in haar zij kunnen opleveren.

‘Wanneer heeft deze heuglijke gebeurtenis plaatsgevonden?’ vraagt de gouverneur op spottende toon, duidelijk met de nodige scepsis.

Als zijn dochter hem een antwoord schuldig blijft, verduidelijkt hij; ‘Wanneer heeft Brandon je ten huwelijk gevraagd? Je draagt geen ring.’

-God, maar goed dat hij zijn naam niet vroeg, want die wist ik niet eens! -

‘O, dat...’ Nonchalant wuift ze met haar ringloze hand.

‘Hij heeft me gisteren gevraagd.’

‘En ik moet de ring nog aan mijn tante vragen,’ mengt Brandon zich op rustige toon in de conversatie.

Bij Theodores nog steeds sceptische blik vervolgt hij; ‘De ring is een familiestuk en hij is momenteel in het bezit van mijn tante. Chloe heeft er gelukkig geen probleem van gemaakt dat mijn spontane aanzoek niet gepaard ging met een ring.’

Ze weet niet hoe hij het doet, maar haar naam rolt bijna liefhebbend over zijn lippen.

‘Misschien kan dat mysterieuze familie-erfstuk vanavond tijdens het diner aan je hand prijken,’ merkt haar vader op zalvende toon op. ‘De Ashtons komen en ze willen waarschijnlijk ook overtuigd worden van jullie gelukkige verbintenis.’

Met een zelfvoldane glimlach draait Theodore zich om en wandelt terug naar het huis. Zijn intentie, om de plooiën glad te strijken tussen zichzelf en zijn dochter, is helaas faliekant mislukt. Haar wilde plan om zich zogenaamd te verlobben met de tuinman geeft hij echter ook niet veel kans van slagen.

2

‘Waar ging dat over?’ vraagt Brandon, zodra de gouverneur zich buiten gehoorsafstand bevindt.

‘Vader had me graag politiek correct getrouwd gezien met Lester Ashton,’ monkelt ze.

-Die kinloze verwijfde melkmuil, die niet eens in haar schaduw kan staan? -

Wat hij verder ook over haar denkt, Chloe Saltwater is ontegensprekelijk een wondermooie verschijning met haar hartvormig gezichtje omlijst door schouderlange, blonde haren, haar roomblanke huid, donkerblauwe ogen, een kleine mopsneus en weelderig gevormde lippen.

‘En jij? Wat wil jij?’ De vraag ontsnapt hem.

‘Een huwelijk uit liefde,’ reageert ze onmiddellijk.

Dan slaat ze blozend de ogen neer, want heeft ze zich net niet uitgeroepen tot verloofde van een totaal onbekende? Brandon lijkt zich dezelfde bedenking te maken.

‘Wat had je gedaan indien ik al een vriendin had?’ vraagt hij.

‘Een man met een vriendin zou me meteen wegduwen, mag ik hopen.’

‘Je hebt veel vertrouwen in het mannelijk geslacht,’ spot hij.

‘Helemaal niet, ik ben opgegroeid als dochter van senator en daarna gouverneur Saltwater,’ klinkt haar droge reactie. Haar blik dwaalt af naar het huis en ze zucht hartgrondig.

‘Eigenlijk is dat niet eerlijk van me, want hoe hard onze meningen ook botsen, hij houdt van mams.’

In zijn binnenste moet Brandon haar gelijk geven. Hij is er zelf al getuige van geweest met hoeveel liefdevolle zorgen de gouverneur zijn vrouw, die aan multiple sclerose lijdt, omringt. Hem inhuren als tuinarchitect om de tuin niet enkel toegankelijker te maken voor zijn vrouw, maar ook te herschape tot een landschap waar ze graag wil vertoeven, getuigt van Theodore Saltwaters liefde.

‘Laat me maar weten wanneer ik moet opdraven voor dat diner.’

Met een mengeling van verrassing en geschoktheid richt Chloe haar blik terug op hem.

‘Ik weet eigenlijk helemaal niets van je: je achternaam, je familie, je telefoonnummer, waar je woont. Ik wist niet eens je voornaam, tot paps je aansprak. We gaan in een vingerknip door de mand vallen!’

‘Misschien moet je in de toekomst wat meer aandacht besteden aan het personeel, schat.’

Ze wil reageren op zijn onderliggend verwijt, maar krijgt de tijd niet. Nadat hij de snoeischaar heeft neergelegd, komt Brandon namelijk dichterbij, neemt haar handen in de zijne, vleit ze tegen zijn schouders en trekt haar in een omhelzing.

‘Je vader houdt ons nog steeds in de gaten,’ verklaart hij zijn daden.

‘Wel...euh...ok, dan maar.’

Verbaasd neemt ze de mengeling van geuren in zich op die haar hartslag lijken te beïnvloeden: pas gemaaid gras, eerlijk zweet en een zweempje vanilleachtige zeep.

‘Ontspan,’ murmelt hij tegen haar haren. ‘Niemand gaat geloven dat een pas verloofd stel nog nooit met elkaars lichaam in contact is gekomen.’

Waarom moet dat lichaam met zijn harde contouren zo perfect passen tegen haar zachtere vormen? En waarom...jezus-nog-aan-toe...is hij opgewonden? Een vraag die ook door zijn hoofd speelt.

‘Relax.’ Met zijn handen om haar hoofd tilt hij haar gezicht naar hem op en grijnst haar uitdagend tegemoet.

‘Je bent toch ooit al in contact geweest met een opgewonden mannenlichaam?’ lacht hij plagend.

‘Ja, maar op een moment dat ik dat wou,’ sist ze hem toe.

‘Dit is...dit is totaal ongepast!’

‘Liefje toch, ik ben je verloofde,’ teemt hij.

‘Jij...jij...’ Een moment lang wordt haar keel dichtgeknepen door woede.

Dan glijdt er een soort grimmige vastberadenheid over haar gezicht.

‘Ik wil je inderdaad inhuren als mijn verloofde.’

Uitdagend houdt ze zijn blik vast.

‘Inhuren?’

‘Ja, noem je prijs maar.’

Provocerend streelt hij met zijn duim over haar onderlip.

‘Dat niet!’ reageert ze vinnig en hij grijnst.

‘Ik vertel je mijn prijs vanavond na het diner wel. Bel me de details maar door op het nummer...’ Zich vooroverbuigend fluistert hij zijn telefoonnummer in haar oor.

‘Wat is jouw nummer?’

Ze vertelt het hem en met een knikje maakt hij duidelijk dat het in zijn geheugen zit opgeslagen.

‘Voor jouw informatie: ik ben vijfendertig jaar, enig kind, mijn ouders wonen in Florida. Zelf woon ik hier in Los Angeles, in de nabijheid van mijn tante en nichtje en mijn volledige naam is Brandon Dunar.’

Na een vluchtige kus op haar wang en een tik tegen haar achterwerk draait hij zich om en loopt fluitend weg in de richting van het tuinhuis.

-O god, ik moet een heel diner overleven met zijn onbehouwen gedrag. In welk universum leek dit ooit een goed idee? - neemt Chloe zichzelf op de korrel.

‘Wat heb ik me in godsnaam op de hals gehaald?’ moppert ze voor zich uit terwijl ze naar haar ouderlijk huis slentert.

Ze laat haar blik naar het gedeelte van de tuin dwalen waar Brandon verschillende aanplantingen heeft gedaan in cirkelvorm. In het midden vormen twee bankjes die tegenover elkaar staan rondom een stenen tafel een picknickplekje. De grotere cirkel daaromheen is in vier waaivormige perken verdeeld, met telkens een pad ertussen breed genoeg voor een rolstoel, waarin een zee aan bloemen een kleurrijk geheel vormt.

Van de plannen, die ze samen met haar moeder bestudeerd heeft, weet ze dat de paden nog betegeld worden. Heel het project zal beslist nog enkele weken, misschien zelfs maanden, in beslag nemen dus Brandon Dunar gaat niet onmiddellijk uit haar leven verdwijnen.

-Waarom heb ik aan Ricardo niet gevraagd om een tijdje mijn verloofde te spelen? - vraagt ze zich, rijkelijk te laat, af.

Ricardo Mendoza is een arts in het Este de Los Angeles ziekenhuis, waar Chloe als één van haar taken als vrijwilligster geregeld voorleest aan de kinderen. Dat haar

ouders hiervan niet op de hoogte zijn, is op zich al reden genoeg om die mogelijkheid te verwerpen.

Bij het oplopen van het bordes ontwaart Chloe een schittering van zonnestralen op metaal in de deuropening en ze beseft dat haar moeder haar opwacht.

-Hoeveel heeft ze gezien van wat zich heeft afgespeeld? -

'Hoi, mams,' groet ze opgewekt, zich vooroverbuigend naar de rolstoel en Brittany Saltwater een kus op de wang drukkend.

'Hallo, lieverd, wat leek me dat een aangenaam onderonsje met Brandon,' merkt haar moeder geamuseerd op.

Daarmee beantwoordt ze meteen de vraag hoeveel ze heeft gezien. Niet goed wetend hoe hierop te reageren, blijft Chloe, op haar onderlip bijtend, ongemakkelijk naast haar moeders rolstoel staan.

'Zo te zien gaat het zelfs beter dan ik had gehoopt,' grinnelt de gouverneursvrouw plots.

Verbouwereerd spert Chloe de ogen open. Heeft haar moeder nu net gegrinneld?

'Wat bedoel je?'

'Toen hij de plannen voor de tuin kwam bespreken, leek het me wel een leuke man om met jou in contact te brengen,' merkt Brittany schalks op.

'Mams!'

'Wat, mag ik niet vaststellen dat het een leuke man is? Of dat mijn dochter al maandenlang geen mannelijk bezoek heeft ontvangen? Of dat ze net werd gekust door een knap exemplaar?'

Ok, haar moeder heeft die kus en die omhelzing dus gezien. Hoe kan ze haar duidelijke goedkeuring intomen? Want ergens in de toekomst moet die vermeende relatie verbroken worden...

‘We hebben elkaar eerst op een rustige manier leren kennen, tot we wat zekerder van elkaar waren. Het leek ons allebei een beetje onkies om met onze relatie te koop te lopen.’

Haar moeder trekt één fijn geëpileerde wenkbrauw op bij Chloe’s stijve woorden.

‘Soms heb ik het gevoel dat je al veel te lang in het politiek keurslijf zit,’ monkelt ze liefdevol.

Niet-begrijpend fronst Chloe de wenkbrauwen en haar moeder zucht even.

‘Je kunt me ook gewoon vertellen dat jullie niet van elkaar kunnen afblijven zonder me te choqueren hoor.’

De blos die op haar dochters wangen verschijnt doet de gouverneursvrouw glimlachen.

‘Lieve schat, ik ben ook jong geweest en ik heb niet altijd een gevecht geleverd tegen mijn lichaam.’

‘O mams...’ Knielend bij de rolstoel neemt Chloe één van haar moeders handen in de hare.

Brittany legt haar andere hand tegen haar dochters wang.

‘Ik wil geen tranen zien in die mooie blauwe kijkers van je. Ik wil ze zien sprankelen van geluk.’

Vanuit de deuropening van zijn kantoor slaat Theodore Saltwater zijn vrouw en dochter gade. Hij merkt hoe Chloe met afhangende schouders in de hal blijft staan nadat Brittany de tegenovergestelde gang is ingereden, op weg naar de lift die hij enkele jaren geleden heeft laten installeren. Hij weet dat zijn dochter soms eenzaam was in haar jeugd jaren, opgroeiend in een gezin waar de vader een politieke carrière nastreeft.

De Saltwaters hadden altijd van een groot gezin gedroomd met minstens drie kinderen. Een jaar na Chloe’s geboorte, net toen ze begonnen te denken aan gezinsuitbreiding, was er multiple sclerose vastgesteld bij zijn vrouw en de

plannen voor een broertje of zusje voor hun dochter werden definitief opgeborgen.

-Hebben we haar niet hard genoeg gemaakt voor deze wereld? - gaat het door hem heen, denkend aan de nanny's die schering en inslag waren in andere gezinnen, terwijl Brittany vastbesloten was om hun dochter zelf op te voeden.

Zuchtend gaat hij met een hand door zijn dunner wordende haren.

-Ik kan begrijpen dat ze Lester Ashton niet mag, ik heb zelf ook mijn twijfels over zijn persoonlijkheid, maar moet ze daarom dit toneelstukje opvoeren met de tuinman? - Chloë is ondertussen de trap opgelopen en Theodore trekt zich hoofdschuddend in zijn kantoor terug.

3

Brandon vraag zich net zo goed af wat hij zich in hemelsnaam op de hals heeft gehaald. Terwijl hij de afgesneden taxustakjes bij elkaar harkt, treitert haar stem in zijn hoofd 'je weet toch dat dit voor medicinale doeleinden wordt gebruikt?' Alsof ze verdorie een kleuterjuf is die iets duidelijk moet maken aan een vijfjarige!

Met bruuske bewegingen schept hij met zijn handen in de berg taxustakjes en stopt ze in een juten zak, die voor dat doeleinde klaarligt op het gras. Eens de zak vol zit, draagt hij hem naar zijn truck die aan het einde van de oprit geparkeerd staat. Daar staan nog enkele zakken te wachten. Naar goede gewoonte zal hij die, na zijn werk, naar een opslagplaats van de gemeente brengen.

Hij leunt even met zijn handen op de rand van de open bak, maar zijn ogen registreren zijn werkspullen niet die over de bodem verspreid liggen. In zijn gedachten ziet hij die nanoseconde kwetsbaarheid die over Chloe's gezicht flitste bij het vernoemen van haar moeder en hij vloekt binnensmonds. Wat zou hij graag die verwende

rijkeluisdochter een poepje laten ruiken en gewoonweg niet komen opdagen voor het diner! Maar net dat vleugje kwetsbaarheid maakt hem aan het twijfelen.

Zijn ogen dwalen de laan af, die zich door het domein slingert en blijven een tel lang rusten op het vrijstaand huis dat aan de bocht ligt. Er is nog net een hoek van het huis zichtbaar boven de haag, die hij ook onder handen heeft genomen ondertussen de uitnodigende toespelingen van de zevenenzestigjarige eigenares zoveel mogelijk trachtend te negeren.

-Chloe Saltwater is tenminste jong, mooi en bombardeert me meteen tot verloofde, niet tot seksspeeltje- meesmuilt hij in gedachten.

De donkere gedachten aan zijn twee vorige verlovings houdt hij bewust op een afstand.

De eerste keer dat hij op één knie ging, was voor een soortgelijk type als Chloe: opgegroeid in een rijk milieu en ze liet haar oog vallen op een minder gefortuneerde architect, zijn toenmalig beroep. Enkele weken nadat hij het architectenbureau, waar hij toen werkzaam was, vaarwel had gezegd, was zijn verloofde omgekomen tijdens een ski-afdeling. Zijn toekomstige schoonouders hadden hem van de begrafenis geweerd met de mededeling dat hun dochter toch van plan was om de verloving te verbreken met iemand die zo weinig ambities had. Het had hem maanden gekost om het gevoel van verlies en verraad te boven te komen.

Zijn tweede verloving, met een nuchtere boekhoudster, was tragisch afgelopen doordat er terminale kanker bij haar werd vastgesteld, die haar drie maanden later uit het leven rukte. Daardoor is hij tot de conclusie gekomen dat het ongeluk brengt om zich te verloven met een blanke vrouw. Tot deze morgen was hij niet van plan om zich hier ooit nog aan te wagen.

-Er is wel één lichtpuntje: deze nepverloving kan geen slachtoffers maken- gaat het door hem heen. Hierbij houdt hij geen rekening met de reactie van zijn familieleden.

Twee uur later gaat hij langs bij zijn tante. Alice Dunar opent de deur en nodigt hem hartelijk uit om met haar een kopje koffie te drinken. Zijn nichtje is nog aan het werk. Zijn tante en nichtje vormen met hun beiden een gezin. Op haar dertigste had Alice beslist om niet te wachten op haar prins op het witte paard en gekozen voor inseminatie om moeder te kunnen worden.

Hij volgt zijn tante naar de keuken waar ze onmiddellijk bedrijvig aan de slag gaat om koffie op te schenken.

‘Waar ben je momenteel mee bezig?’

‘De tuin van de familie Saltwater.’

‘Gouverneur Saltwater?’ Alice werpt hem een vragende blik toe over haar schouder.

‘Ja...die Saltwaters.’

‘Dat staat mooi op je CV,’ knikt ze goedkeurend, ondertussen koffie scheppend in het apparaat.

‘Ik kom de familiering vragen omdat ik verloofd ben met zijn dochter,’ gooit Brandon er in één adem uit. De reactie van zijn tante brengt hem van zijn stuk. Ze laat pardoes het koffieschepje vallen en draait zich met een verheugde uitdrukking op het gezicht naar hem om.

‘Je hebt jezelf verloofd! Je hebt eindelijk die onzin uit je hoofd gezet dat je vervloekt bent?’

In een zucht is ze bij hem en omhelst hem stevig.

‘Ik ben zo blij voor je!’

‘Tante Alice...het is niet wat je denkt.’ Met een spijtige zucht duwt hij haar van zich af.

Eén blik op zijn terughoudend gezicht doet haar de wenkbrauwen fronsen.

‘Brandon, wat is er aan de hand? Zit je in de problemen?’

Is het zijn verbeelding dat haar onderzoekende blik ook een beetje hoopvol lijkt?

‘Is ze in verwachting?’

‘God, nee, ik heb haar nog nooit aangeraakt!’

Niet compleet waar.

‘Chloe Saltwater heeft me gevraagd om haar verloofde te spelen om zo de koppel pogingen van haar vader af te remmen.’

‘En jij gaat hiermee akkoord omdat...’

‘Verloofd zijn met een beeldschone vrouw lost misschien ook één van mijn problemen op.’

De glimlach van zijn tante bij de woorden beeldschone vrouw doet hem korzelig uitvaren: ‘In hemelsnaam, het is niet omdat ik haar als beeldschoon bestempel, dat ze andere gevoelens in me aanwakkert. Het komt gewoon goed van pas om verloofd te zijn met een publiek figuur.’

-Volgens mij protesteer jij iets te luid dat ze je verder onverschillig laat-

Tijdens het drinken van hun koffie ontfutselt ze hem heel het verhaal en besluit om zijn verzoek in te willigen. Ze haalt de ring uit haar slaapkamer en schuift hem het doosje over tafel toe.

‘Volgens mij gaat hij wel wat groot zijn voor Chloe Saltwater, maar daar ken ik wel een trucje voor. Heb je haar trouwens de geschiedenis achter de ring verteld? Iedereen gaat opmerken dat het geen nieuw juweel is.’

‘Misschien moet ik dat maar doen. Dan zet ze dit belachelijk idee waarschijnlijk wel uit haar hoofd.’ De daad bij het woord voegend, neemt Brandon zijn smartphone uit zijn broekzak en vormt het nummer, dat hij verbazingwekkend snel heeft onthouden.

Met een bang vermoeden kijkt Chloe naar het oplichtende scherm van haar smartphone. Omdat het

nummer haar nog maar enkele uren geleden werd ingefluisterd, weet ze wie haar belt.

‘Hallo Brandon.’ Er klinkt een zekere kalme berusting in haar stem.

‘Mijn lieve verloofde, ik bedacht net dat ik je maar beter de familiegeschiedenis achter de verlovingsring vertel, zodat je straks bij de eerste vraag niet meteen met je mond vol tanden staat, ook al zijn het prachtige tanden.’

Chloe fronst de wenkbrauwen. Waarom klinkt alles uit de mond van die man als een belediging? Waarom heeft hij haar wilde voorstel niet meteen van de hand gewezen als hij haar blijkbaar zo verfoeit? Ze krijgt de tijd niet om die bedenking op te werpen, want zijn stem klinkt al opnieuw in haar oor.

‘Ik zal mezelf maar vleien met de gedachte dat je ademloos afwacht tot ik je de stamboom van de familie Dunar uit de doeken doe. Mijn betovergrootvader is als loopjongen voor een rijke Engelse dame meegekomen op de Titanic. Hij was Indiër van geboorte en in normale omstandigheden zou hij verdronken zijn, net zoals al het personeel dat verbleef op de lagere dekken. Maar de dame in kwestie kon geen kinderen krijgen en behandelde mijn betovergrootvader goed, zodanig goed dat hij in haar kajuit mocht slapen. Om een lang verhaal kort te houden: ze heeft hem gered door hem een slaapmuts van haarzelf op te zetten en hem naar de reddingsfloepen te dragen, waarbij ze heel de tijd zijn gezicht verborg. Zelf liep ze een longontsteking op en stierf niet lang daarna. Ze heeft hem de ring geschonken om een beter leven voor zichzelf te kunnen bekostigen, maar hij heeft er nooit afstand van gedaan. Zijn verhaal is nooit in de pers verschenen omdat hij wist dat iedereen zou aannemen dat hij de ring gestolen had. De ring wordt telkens doorgegeven aan de oudste zoon, maar mijn grootvader, die met een Italiaanse

trouwde, heeft enkel twee dochters, mijn moeder en mijn tante. En mijn tante, op haar beurt, heeft enkel een dochter, dus ben ik de eerstvolgende mannelijke nakomeling die recht heeft op de ring. Overigens, ik heb mijn achternaam wettelijk veranderd naar Dunar, de achternaam van mijn moeder en grootvader.'

Hier pauzeert hij en hoort hoe Chloe even de keel schraapt.

'Wat een mooie geschiedenis om door te geven.'

Hij vangt duidelijk de ontroering in haar stem op en hij weet niet waarom hem dat irriteert.

'Heb je wel geluisterd, prinses? Ik ben minstens één zestiende Indisch en één achtste Italiaans, vandaar dus mijn huidskleur.'

'Je verbrandt tenminste niet in de Californische zon,' reageert ze snibbig, gepikeerd dat hij lijkt te denken dat zijn huidskleur of zijn afkomst een verschil voor haar zou maken. Daar heeft hij even niet van terug.

Zijn ogen dwalen naar het doosje met de desbetreffende ring dat zijn tante op tafel heeft gezet.

'Wat is trouwens jouw ringmaat?'

De plotse omwenteling in het gesprek doet Chloe met de ogen knippen en ze werpt een blik op haar ringloze linkerhand.

'Geen idee.'

'Heb je bedienden die dat voor je onthouden, prinses?'

Zijn tante, die ongegeneerd het gesprek volgt, verbaast zich toch een beetje over zijn hatelijke toon. Zo kent ze haar neef niet. Het lijkt wel of hij Chloe Saltwater met alle geweld in een negatief daglicht wil stellen.

-Om zijn interesse af te remmen? - vraagt ze zich af.

Ze moet toegeven dat ze de blanke gouverneursdochter niet onverwijd in verband zou brengen met haar neef. Met zijn caramellekeurige huid, zijn donkerbruine ogen en zijn

zwarte, golvende haren is hij duidelijk een afstammeling van migranten.

-Maar zijn we dat feitelijk niet allemaal en maak ik me nu schuldig aan omgekeerde discriminatie? -

Wie van hen zich ook schuldig maakt aan discriminatie, het is duidelijk dat Chloe Saltwater zich niet zomaar op de kop laat zitten.

‘Misschien moet je in het vervolg wat meer aandacht besteden aan je nepverloofde, *schat*, dan zou je weten dat ik geen ringen draag,’ antwoordt ze bitsig, gebruikmakend van de woorden waarmee hij haar verweet dat ze niet op het personeel let.

Alice zou durven zweren dat Brandons mondhoeken in een geamuseerde grijns omhoog bewegen.

‘Dat zoeken we straks dan wel uit.’ Zonder afscheid te nemen drukt hij de telefoon uit en blijft er een tel lang naar staren.

Haar gezicht neutraal houdend, verbijt Alice een glimlach. O ja, haar neef is geïntrigeerd en ze juicht dit inwendig van harte toe! Die idiote gedachte dat hij een gevaar is voor de vrouw waarmee hij zich verlooft, moet maar eens met wortel en al uitgeroeid worden.